Karikatür

? — DÜNYA BENİM İSTEDİĞİM TARAFA GİDECEK!.

MÜSTAKBEL MÜSELLAH SULH!

Ankaraya Mektup

HAKKIMIZ YOK MU?

Dünyada bir taklit modasıdır aldı yürüdü. Şöyle bir etrafa bakın! Cânım taş binaların yerini çimentodan taş biçimi uydurulmuş binaların, mert insanların yerini de mertlik taslaklarının bürüdüğünü görürsünüz.

Caz, eski klâsik müziğin sahtesidir. Bugünkü meyhane sazı, eski klâsik Türk müziğinin piçidir. Emprime denilen ipek üstüne basmalar, eski işleme ipeklilerin uydurmasıdır.

Dahası var; öpülmüş dudaklara benzesin diye kırmızılık ve günahkâr ifade versin diye göz kapaklarına siyahlık, imrendirsin diye tıraşlı ve perdahlı çıplak bacaklar... Hepsi birer nevi aldatma ve mukallitlik...

Dahasının da dahası var; pantalon giyip saç kestirmek, rakı, sigara içmek ve akşama kadar o sokak senin bu sokak benim gezmek de erkek mukallitliği değil midir?..

Bunlar neyse ne... Benim kızdığım bir kötü züğürt modasıdır; asıl ben ona tutuluyorum. Bu taklit, yani Avrupanın bu yeni modasını taklit; bir asalet palyaçoluğu, kokoz bir Avrupa züğürtlüğü, bir açlık ibişliği... Daha sayayım mı? Hulâsa bir sade suya aristokratlıktır..

Kokteyl partilerden bahsetmek istiyorum: İsim pek alangle; "Kokteyl parti,,. Bir defa davetiyeler gayet şık ve matbudur. Bir hafta evvel gelirler ve geldikleri evde bir telâş uyandırırlar. Günü gelince, otomobillerde bir acele gidiş geliş, tuvaletlerde bir revnak, smokinlerde bir parlaklık hasıl olur. Herkes, yani davetli herkes şad ve handan, hem de mağrurdur. Müzik, dans, kompliman... Her şey vardır. Fakat içecek ve yiyecek? Mafiş!..

Hata etmeyelim; olmasına o da vardır, fakat ne vardır? Biraz limon veya portakal suyile karışmış votka yahut o cinsten bir ispirtolu içki, meselâ, cin. Yahut bu içkilerle karışmış şarap bozması bir içki daha!.. Yiyecek ve mezeye gelince; fıstık ve fındık ve küçücük, yarım lokmalık ekmekler üzerinde biraz alafranga sucuk, kaşar veya beyaz peynir... Ve bu kabilden falan ve filân...

Baylar! Dedelerimiz, yani bizim, Türklerin dedeleri:

— Bir acı kahvemizi içmez misiniz?..

Davetile misafirlerini evine sokunca kahvesinden, şurubundan, dondurmasından kurabiyesine kadar ikram eder ve misafirlerimiz eve şad ve hürrem olarak dönerlerdi. Hele eğer:

— Fakirhanede bir çorba içsek!..

Diye hafif bir yemek daveti yaptılar mı? Davetli biçarenin hali duman olur; iki çeşit çorba, üç çeşit etli, beş çeşit sebze, iki çeşit hamur işi, üç çeşit tatlı ile şişerek eve şakakları zonklaya zonklaya dönerlerdi; işte eskiden müshil ilâçlarına gösterilen rağbeti bu ziyafetlerde aramak lâzımdır.

Sayın baylar! Beş fıstık, üç badem kadidi ile hüviyeti meçhul renkli bir ispirto içerek saatlerce:

— Sıçra Hanifem sıçra!..

Dansetmek günün kibarlık budalalıklarından biri oldu. Halbuki, yallah deyince orta halli bir rakı sofrasında; zeytinyağlı dolma, midye pilâkisi yahut tavası, ciğer tavası, cacık, domates salatası yahut yeşil salata ve nefis turşular, tereyağda sucuk, pastırmalı yumurta, kaşar ve beyaz peynirler, muska böreği, türlü meyveler ve kuru yemişler... demirbaş olur ve siyah havyar, tarama, balık yumurtasından tutunuz da istakoz, karides, mercan ve en fukarasında ıskara uskumru, sardalya gibileri ise bu çilingir sofrasını süsler ve hele, turfanda kiraz, kavunla buna benzerleri de bulundu mu sofranın zevkine doyum olmazdı.

Biz böyle devirlerde büyüdük. Onun için gönüllerimiz sultanidir; bundan dolayı da öyle iki fıstık yiyerek bir Mıstık'la dans etmeyi alafrangalık sayan kokoz kokonozlara güler ve geçeriz; hakkımız da yok mu?..

Zaparta

SIR!

Yıllardanberi evli idiler. Öyle olduğu halde her hangi bir lokantada, gazinoda, çayda, baloda başbaşa oturdukları zaman burun buruna sokulur, iki yeni nişanlı gibi fısıl fısıl bir şeyler konuşurlardı.

Onların bu sonsuz muhabbeti herkesin acaibine gidiyordu. Bir gün patavatsızın biri, erkeğe sordu:

— Kuzum, söyler misin Allah aşkına!. Karınla öyle başbaşa ne konuşursunuz?.. Meraktan çatlıyacağım!..

Adam güldü:

— Kimseye söylemezsen sırrı faş edebilirim!

— Vallahi kimseye söylemem!

— Dinle öyle ise! Karımla aramızda anlaştık. Herkesi hasetten çatlatmak için ben eğilirim onun kulağına "bir, iki, üç, dört, beş!,, derim. O da benim kulağıma eğilir, gülümsiyerek ::altı, yedi, sekiz, dokuz, on!,, der. İki dakikada bir bu oyunu tekrarlar, bizi seyredenlere bakıp eğleniriz!

İŞİN KOLAYI!

Bin bir tatlı vaitle nişanlandılar. Fakat ne sözler, ne ümitler tuttu. Bir kaç ay sonra nişan bozuldu, darılıştılar. Kız, delikanlıya bir mektup yazıp:

"Sendeki fotoğrafımı geri gönder!,,

Dedi. İki gün sonra eve bir hamal geldi. Kocaman bir sandık getirmişti. Delikanlı gönderdiği bir sandık dolusu kız resmi ile beraber yolladığı mektupta şunları yazıyordu:

"Şimdiye kadar nişanlanıp ayrıldığım kızların resimleri arasından kendi resmini ara, bul, al. Geri kalanı bana gönderiver!,,

MİSAFİRLİK BÖYLE Mİ OLUR?.

Otelin salonunda oturmuş, kaşları çatık, düşünceli sigara içiyordu. O aralık önünden geçen garson kıza seslendi:

— Bana baksana kızım!

— Buyurun efendim!.

— Bana bir tarife verir misin?

Kız adama baktı, ilk defa görüyordu. Nezaketle:

— Affedersiniz, dedi. Siz otelimizin misafirlerinden misiniz?

Beriki homurdandı:

— Ne münasebet?!. Günde yirmi lira veriyorum!.

MÜHİM İŞ!

Beyoğlu birahanelerinden birinde bir vaka olmuştu. Bir adam bir kadını adamakıllı döğmüştü. Şahitler arasında birahanede bulunan bir İngiliz subayı da vardı. Yargıç tercüman vasıtasile sordu:

— Siz, bu adamın bu kadını dövdüğünü gözlerinizle gördünüz mü?

— Evet. Kadını kolundan tuttu, tartakladı, yere düşürdü, ayağının altına aldı, tekmeledi.

— Peki, niçin kurtarmadınız?

— Kurtaramazdım.

— Neden?

— Pipomu dolduruyordum!.

Bay — Siz benim atom bombamsınız!..
Bayan — Demek bütün ümitlerinizi bana bağlıyorsunuz?

No. 536, CİLT: 21, SENE: 11 FİYATI 15 KURUŞTUR 4 NİSAN 1946

Karikatür

PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ MİZAH MECMUASIDIR

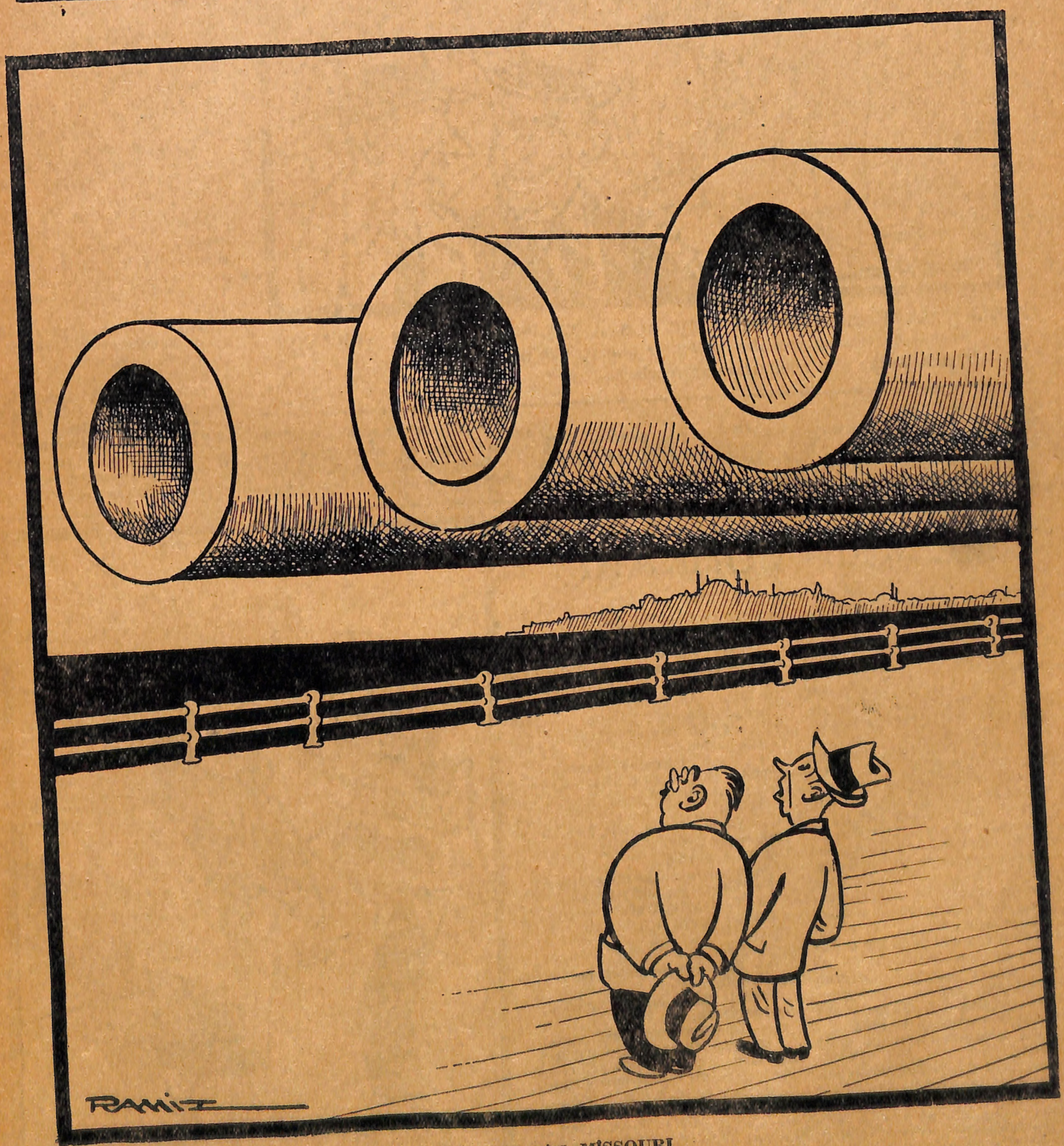

HOŞ GELDİN MİSSOURİ...

— Niçin böyle ağızlarını açmışlar?
— Kimbilir, belki lâkırdı anlamayanlara meram anlatmak içindir!.

YERLİ MALLAR PAZARINDAN MEMURLARA ELBİSELİK KUMAŞ VERİLİYOR..
— Şu kapıdaki karaborsacılar bu kadar kumaşı alıp ne yapıyorlar?
— Memurlardan alıp mamurlara satıyorlar!..

HAFTADAN HAFTAYA

MESKEN BUHRANI

Âdetler her ne kadar değişmişse de evlenmelerde kız ve oğlan ailelerinden bir kaç kişi bir araya gelerek ufak bir pazarlık müzakeresi yaparlar. İşte son bir kaç ay içinde belli başlı ailelerden birinin evinde yapılan böyle bir toplantıda kız tarafı sormuş:

— Düğünün (...) otelinde yapılmasına karar verdik. Fakat çocuklar düğünden sonra nerede oturacaklar?

Oğlan tarafı cevap vermiş:

— Muvafık görürseniz yine bir otelde; yahut konforu o derecede olmakla beraber fiyatı daha elverişli başka bir otelde; bunu da muvafık görürseniz müddeti muayyen olmamak üzere bir müddet sizde misafir...

Kız tarafında hafif bir bozulma ve şaşırma alâmetleri:

— Fakat sevgili oğlumuzun bir evi yok mu?

— Şimdilik yok. Fakat ilerde bir ufak apartımanı olacak...

Kız tarafında tereddüt daha fazlalaşmış:

— Yani bir yerden bir miras yemeyi mi bekliyor?

— Hayır, mirası daha evvel yedi; yalnız kiracılara 1939 daki kira ile girdikleri evde istedikleri kadar oturma hakkını veren kanunun kalkmasını bekliyor. Damadın o zamana kadar bu apartıman üzerindeki hakkı eksiğini gediğini tamamlamak ve ara sıra vergisini vermekten ibarettir.

* * *

Geçen gün bir arkadaşa ev aramak için sokakları dolaşıyorduk. Önümüzde bir tellâl vardı. Bir mahallede pencereleri perdeden başka gazete kâğıtlarile de örtülmüş bir kaç ev farketmiş. Tellâla dedim ki:

— Yahu bu evlerin sahipleri şimdiden yazlığa mı gittiler? Halbuki vakit pek erken...

Tellâl:

— Hayır, dedi, birinin kiracısı Ankarada, birininki Konyada, birininki Adanada.

— Yani seyahate mi gittiler?

— Yooo... Memuriyet, iş...

— Yani burada oturmuyorlar. Ailelerini oraya nakletti.er öyle mi?.

— Evet.

— Peki öyleyse neden bu evleri boşaltmıyorlar?

Tellâl filozof adamdı. Burnunu kaşıyarak:

— Dünyanın ucu uzun, dedi, ya bir gün tekrar buraya gelmeleri lâzım gelirse... Öyle ya, memuriyet hayatı belli olmaz; adamı azlederler; başka bir yere gönderirler... Eğer ticaret falan gibi bir işle gitmişse işi bozulur; tekrar İstanbula dönmesi lâzım gelir.

— Peki o zaman başka bir ev tutar.

Tellâl bu sefer gülmeğe başladı:

— Yani sizlerle şimdi yaptığımız gibi sokak sokak dolaşsın mı? İyisi mi başka memlekete giderken evi alıkoyor; hattâ ağırlığın bir kısmını da burada bırakarak selâmetle gidiyor. O ağırlık dediğim şeyin Konyaya veya Adanaya nakli masarifi bu evin 1939 a göre olan kira ücretinin belki iki senesidir. Onun için bir çok kimseler sokakta kalırken bir çok evler de böyle boş kalıyorlar.

Bu penceresi kapalı evlerden birinin kapısı açılmış, içinden bir kıranta adam çıkmıştı. Tellâl ahbaplık etti:

— Ahmet beyefendi, dedi, gel şu senin evi bu beyefendiciğere kiraya verelim. Lak ne güzel, ne terbiyeli, ne asilzade insanlar...

Tellâl bizi âdeta görücüye çıkan eski kızlar gibi methetmeğe başlamıştı. Ahmet bey hakiki bir hürmetle bizi selâmladı. Kendi de hakikaten çok efendi bir adam görünüyordu. Bize sigara ikram etti; sonra eve davet etmeyi düşündü. Hattâ zavallı adam bir ispirto lâmbasında kahve pişirmeyi bile ihmal etmedi. Söz arasında biraz da uzaktan akrabap, hattâ akraba çıktık.

Ümidim artmıştı:

— Ahmet beyefendi kendinizin İzmitte yerleşmiş olduğunuzu söyledikten ve bize de bu kadar teveccüh gösterdikten sonra umarım ki bizi kiracılığa kabul edersiniz.

— Bilhassa sizi gönlüm sevdiği içindir ki evi vermekte beni mazur görmenizi rica ederim.

— Sebep!

— Geleceksiniz. Benim belki gelecek sene, belki öbür sene bir ihtiyacım olacak. Meselâ ne bileyim İzmitte hastalanarak evime dönmek istiyeceğim. Hayır, diyeceksiniz. Aramızda davalar başlayacak. Mahkemelere düşeceğiz.

— Misuri ile bir hayli Amerikan genci geldi. Acaba bize birer kısmet çıkar mı dersin?.

ELBİSE MECBURİYETİ

Basın balosunun dedikodusu yapılıyordu. Baloya gitmemiş olan ihtiyar bir bayan sordu:

— Elbise mecburiyeti var mı idi?

Baylardan biri cevap verdi:

— Erkekler için evet, bayan!. Ama kadınlar hep çıplak gelmişlerdi!.

* * *

ÜÇ, BEŞ DANE!

Ressam Ferruh, İstanbula yeni geldiği zamanlar türkçeyi oldukça tuhaf konuşurdu. Bir gün Akademide resim kâğıdı dağıtıyordu. Ferruh, profesöre gitti:

— Efendim, dedi, üç beş dane kâğıd da bana verin!

Profesör, Ferruhun dikkatini çekip yanlışını düzeltmek için:

— Kaç tane?. diye sordu.

— Üç, beş dane!

— Kaç dedin?

— Üç, beş!.

— Anlamadım!.

Ferruh lâfı değiştirdi:

— Bir iki tane efendim!.

* * *

6 + 6 = 0

Karı koca gece ziyaretine gelmişlerdi. Delikanlı, karısının ev sahibi bayanla tatlı bir konuşmaya daldığını fırsat bildi. Baya:

— Beyefendiciğim, dedi, size söyleyecek bir sırrım var.

— Hayrola evlâdım?!.

— Yakında baba olacağım!.

— Öyle miiii?!. Oh, oh!. Çok memnun oldum.

— Eski bir aile reisi ve iyi bir baba olarak sizden öğüt istiyorum; çocuğu ne şekilde terbiye etmeliyiz acaba?

İhtiyar, gözlüklerinin arkasından genç dostuna baktı, sonra içini çekerek:

— Vallahi! dedi, evlenmeden evvel, benim, çocuk büyütmek hakkında altı nazariyem vardı. Şimdi altı tane çocuğum var, fakat hiç bir nazariyem yok!.

* * *

KÜÇÜK - BÜYÜK

Yıldız dört, Leylâ on dört yaşında. Eve genç bir misafir geldi. Kâmran bey. Misafir küçük kızı yanına çağırıyor, afacan vahşi, gelmiyor.

— Gel, bak sana neler verceğim.

— Gelmem!.

— Bana bir öpücük vermez misin?.

— Vermem!.

— Peki ben şimdi kimi öpeyim?.

— Kimi öpersen öp!.

— Ablanı mı öpeyim, yoksa seni mi?.

Leylâ, mahcup, başını önüne eğerek söze karışıyor:

— İsterseniz beni öpünüz. O daha küçük, öpücükten anlamaz!.

— Yarından itibaren daktilonun vazifesini de siz yapacaksınız!.

— İmkânı yok bayım.. Gıdıklanırım!..

Ben "Vallahi hastayım; sokakta kaldım,, diyeceğim. Siz: "Biliyorum, fakat mazurum,, diyeceksiniz. Yargıç sizin tarafınızdan çıkarak: "Doğrudur. Sizin artık sizin evinize girmeğe hakkınız yoktur,, diyecek. Belki hattâ çoluk çocuklarımız arasında hiç yoktan eski kabilelerdeki gibi kan davaları çıkacak. İyisi mi ayda bir evi yoklamağa gelir ve gönül rahatlığile İzmitte otururum.

Karikatür

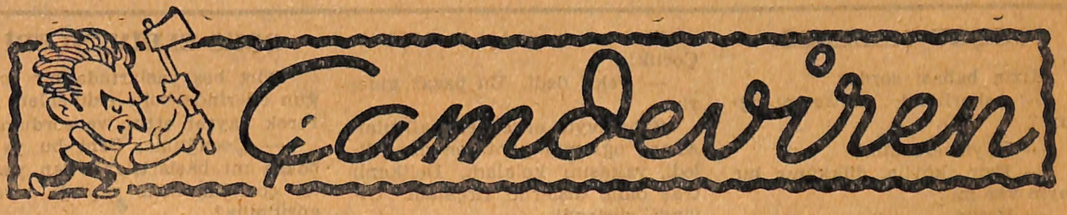

İZMİR BELEDİYESİ

Alkışa hak kazandı İzmir belediyesi,
Güzel bir sahne oldu beldeye hediyesi.

Attı bir adım daha ilerleyiş yolunda:
Ticaret sağ kolunda, sanat da sol kolunda.

Eylûlde gönüllere neşe verirken fuar,
Şimdi de fikirleri şenleten tiyatro var.

Tek başına ticaret öksüz kalır, anladı,
Nihayet ticarete san'atı nişanladı...

Alnımdaki terleri banknotla silenler,
Paranın altın, gümüş olduğunu bilenler,

Neye yarar san'atkâr önünde eğilmezse,
San'atın elmas, inci olduğunu bilmezse?..

Neye yarar bir insan duymazsa keman sesi,
Başı bomboş kalıp da dolmuş olsa kesesi?..

Çözüldü İzmirde de bu hayatî mesele
Verince İstanbulla, Ankarayla el ele.

Diğer vilâyetlere İzmir nümune olsun,
Onlar da fuarlarla, tiyatrolarla dolsun!

Çamdeviren

SIHHATİNİZE!

Profesör Fahrettin Kerim Gökay, dostlarından birinin düğününe gitmişti. Düğün sayın profesörün olmadığı için bol bol içki de vardı, meze de!.

Bir aralık gelinle güvey, sayın Profesörün yanına geldiler. Dargın bir yüzle:

— Size kırgınız! dediler.

— Neden efendim? Bir kusur mu işledim yoksa!.

— Tabii!.

— Ne gibi?

— Bu sevinçli günümüzde herkes bizim şerefimize, sıhhatimize içiyor da siz ağzınıza kadeh değdirmiyorsunuz!.

— Ama biliyorsunuz ki ben içki düşmanıyım!

— Olsun! Biz de size sarhoş olun demiyoruz ki!..

Fahrettin Kerim çok ısrar etti, fakat olmadı. Sonunda ufak bir kadeh içmeğe mecbur oldu. Kadehi eline aldı, gelinle güveye döndü:

— Sizin sıhhatinize içiyorum! dedi. Fakat kendi sıhhatimi bozuyorum!.

— Sevgilim, bahar içinde yeni şiirlere benziyorsun...

— Ay, o kadar manasız mı buluyorsun?!.

MEŞRU MAZERET

Kızın babası sordu:

— Askerliğini yaptın mı oğlum?

— Hayır efendim!

— Evin, köyün, dükkânın bir şeyin var mı?

— Hayır.

— Nerede çalışıyorsun?

— Boştayım.

— Babadan kalma paran falan?

— Yok!

— Peki ne akla hizmet edip de evlenmeğe kalkıyorsun, ben sana kızımı verir miyim?

Delikanlı tırnaklarını kaşıyarak cevap verdi:

— Akıl falan kalmadı efendim, kızınızı seviyorum!

TECRÜBE TAHTASI!

Pastacı dükkânında, ufacık bir masanın başına oturmuşlardı. Önce fısıl fısıl konuşuyorlardı. Sonra aralarında bir münakaşa çıktı. yavaş yavaş perdeyi yükselttiler. Bütün konuştuklarını duymağa başladım. Delikanlı evlenelim, diyor, kız razı olmuyordu.

Delikanlı:

— Peki, dedi, mademki evlenmeyecektin, ne deye iki senedir benimle gezdin, tozdun, dans ettin, öpüştün?.

Kız omuz silkti:

— Ahmede olan aşkımın derecesini ölçmek için!.

BUGÜNÜN ANASI

Sokakta görmüş, beğenmişti. Geldi, anasına:

— Şu kızı bana al! dedi.

Annesi cevap verdi:

— Oğlum, öyle uzaktan görmekle olmaz. Şimdi görücü usulü de kalktı. Kendin git, görüş, anasile, babasile konuş. Kızı iste!.

Bu pek yerinde bir öğüttü. Çocuk:

— Peki! dedi. Bu pazar giderim.

Sabahleyin erkenden kalktılar. Anası, oğlunun pantalonunu ütüledi, yakasını kolaladı. Delikanlı traş oldu, dişlerini fırçaladı. Giyindi, süslendi.

— Allahaısmarladık anne! dedi. Ben kızı istemeğe gidiyorum.

— Güle güle oğlum!. Tabancanı yanına aldın mı?.

BOKS ELDİVENLERİ

Dört beş yaşlarında bir çocuğun ellerinde boks eldivenleri görerek hayret ettim ve sordum:

— Çocuğum... Seni bu yaşta boksa mı başlattılar? Sen yaşta bir çocuğun boks yaptığı nerede görülmüş?

Çocuk cevap verdi:

— Boks yapmıyorum amca... Parmağımı burnuma sokmayayım diye giydirdiler o eldivenleri.

NİSAN HAFTASI TRAMVAY TAHTASI!

— Aferin Tramvay İdaresine. Eminönünde tramvay bekleyenlerin ayakları üşümesin diye tahtalar koymuş...

— Desene bir tahtamız eksikti o da tamam oldu!..

DOKTOR TAVSİYESİ

Üstat Reşat Nuri Güntekin dehşetli sigara tiryakisidir. Kibrit kullandığını gören olmamıştır; çünkü daima bir sigarayı atmadan onun ateşile bir yenisini yakar.

Geçenlerde dostlarından biri üstadı ziyarete gitmişti. Onu acaip bir işle meşgul buldu: Elinde bir makas, önünde bir paket sigara ha bre sigaraları makasla ortasından ikiye bölüyordu.

Arkadaşı merak edip sordu:

— Hayrola, niçin sigaraları ortasından kesiyorsun?

Reşat Nuri sevimli gülümsemesile ağzındaki sigarayı titreterek cevap verdi:

— Son günlerde fazla öksürüyorum. Doktora gittim. Sigarayı keseceksin, dedi. Ben de sigaraları ikiye kesip yarım yarım içiyorum!.

* * *

AKILLI HİZMETÇİ

Evde bahar temizliği yapılıyordu. Bayan, hizmetçi ile yardıma gelen kadına nezaret ediyordu. Geldi, hizmetçiye:

— Ayol, sana camları sil demedim mi?!. dedi. Neden silmiyorsun?.

Hizmetçi sırıttı:

— Sildim ya efendim!.

— Öyleyse iyi silmemişsin!.

Hizmetçi kaşlarını kaldırarak sırıttı:

— Silmez olur muyum hiç?!. Bayan rahat rahat dışarısını seyretsin diye camları içeriden sildim. Komşular bizi seyredemesinler diye dış taraflarını olduğu gibi bıraktım.

Erkek — Aman karıcığım, biraz dur da bir bakayım, Bahar geldi, kışa kadar belki bir daha yüzünü göremem!.

— Bizim meslek de hapı yuttu...
— Tıraş bıçakları çıktıktan sonra mı?
— Hayır, ötede beride konferanslar başladıktan sonra!

Evlenmek istemiyen adam

Yazan: ÇALAPALA

Parktaki boş kanapelerden birine oturdu. Derin bir nefes aldı:

— Oohhhh!..

Hava ne kadar güzel, bahar güneşi ne kadar ılık, gök ne kadar parlaktı. İnsanları eve bağlayan ıslak, karanlık ve soğuk kış günlerinden sonra gelen bu güneşli bahar günleri sanki dünyaya hürriyet getiriyordu. Dallarda yuva kurmağa uğraşan kuşlar bile:

— Hürriyet!.. Hürriyet!.. Hürriyet!...

Diye ötüşüyorlardı.

Limandan kalkan şileplerden biri kalın sesile:

— Hü - riy - yeeeeet!...

Diye bağırdı.

Hiç benzemezdi ama, mavi atlas deniz üstünde beyaz duvarlarile ışıl ışıl yanan Kızkulesi bile ona Amerikanın hürriyet heykelini hatırlattı. Üsküdardan Kabataşa geçen araba vapuru arkasında beyaz bir dantelâ örerek gidiyordu. Belli ki o da canının istediğini yapıyor, o da hür!.

Evet, herkes istediğini yapıyor, her şey hürriyet diye bağırıyordu da yalnız o, kafese tıkılmış istenen bir kuş gibi çırpınıp duruyordu.

İşte bugün yine kendisini sokağa dar atmıştı. Anası, teyzesi, dostları, konu, komşu, herkes kancayı ona takmıştı.

— Sermet! Seni evlendirelim!.

Nereye gitse, kiminle konuşsa, kiminle merhabalaşsa bu lâfı işitiyordu:

— Sermet! Seni evlendirelim!.

Bu insanlar adam evlendirmeğe ne kadar da meraklı idler!.. Hiç bir yere gidemez, hiç bir topluluğa sokulamaz olmuştu. Her yerde karşısına fisebilillâh çıkan bir kaç evlendirme memuru, bir kaç dünür, bir kaç çöpçatan dikiliyordu.

Dansederken göğsüne yaslanmaya veren genç kızlar, sözde göstermeden, jartiyerini düzelten bayanlar, hiç sorulmadan ev kadınlığını, şiire, edebiyata, musikiye, güzel sanatlara merakını anlatan hanımlar, ondaki meziyetleri şöyle deye seziveren nazeninler neyse ne!.. Onlar kendilerine koca bulmak için yapıyorlardı bu işi... Ya koskoca heriflere, kadınlıkla ilgisi kalmamış kocakarılara ne oluyordu? Onların da aklı fikri hep Sermedin baş göz olup dünya evine girmesinde idi!.

Daha dün akşam, teyzesinin evinde başından geçenleri hatırladıkça yüzüne ateş basıyordu. Teyzesini yalnız bulacağını sandığı halde orada Muallâ isminde bir kızla anasına rastlamıştı. Sermet bu misafirlerin tesadüfen orada bulunduklarına dünyada inanmıyordu. Öyle olmasa teyzesile anası onu kızla baş başa bırakıp ortadan kayboluverirler miydi, hiç?

Kız da ama yırtık şeymiş ha!. Zaten elbisesi etekten diz kapağına, boyundan yarı göbeğine kadar açıktı. Oğlanı zorla dansa kaldırmıştı. Dansederken de biçimine getirmiş, baş döndürücü kokularla büyülediği göğsünü daha da fazla açmakta kusur etmemişti. Öyle bir yaslanışı, pisipisi gibi öyle bir sokuluşu vardı ki delikanlı biraz zayıf davransa neler olmayacaktı. Hele burnunun dibine kadar sokulan kalın ve kızıl dudakları!..

Bu kız, geçenlerde Nuretin amcaların evinde birdenbire bayılıp Sermedin kolları arasına düşen genç duldan da beter çıkmıştı. Hiç değilse o, salona başkaları gelince ayılmayı bilmişti. Bu, anasile Sermedin teyzesi gedikten sonra da onun göğsünde perlivan yakısı gibi yapışık kalmıştı ya!..

Havalar hep böyle gitse, serseriler gibi kırlarda, parklarda, bahçelerde dolaşacak, hiç bir çatı altına girmiyecekti. Hürriyete ihtiyacı vardı. Ilk okulu biti inceye kadar evde, ondan sonra Galatasarayda mahpus kalmıştı. Liseyi bitirdikten sonra Fransaya gitmiş, orada da sımsıkı bir tahsil hayatı geçirmişti.

Şimdi serbestti, iyi bir meslek sahibi olmuştu, ama gözünü açar açmaz evlenip, çoluğa çocuğa karışmak istemiyordu. Daha askerliğini yapacaktı. Mesleğ n e iyi bir ilerleme elde etmeden ace esi ne idi?..

— Senin mürüvvetini görmek istiyoruz yavrum!..

Anası böyle diyordu. Lâf mı bu?.. Onlar mürüvvet görecek, dostlar pilâv - zerde yiyecek, eş dost kafaları çekecek diye vakitsiz evlenilir miydi hiç?!.

Beş, altı yaşlarında, kıvır kıvır saçlı, al yanaklı bir çocuk, elinde bir çınçınlı çember bir aşağı, bir yukarı koşuyordu. Sermet bu çocuğa imrenerek baktı:

— Ne mesut çocuk!, dedi. Neye yarar, mesut olduğunun farkında bile değil!..

Anası az ötedeki kanapeye oturmuş, arasıra:

— Bülent!, diye sesleniyordu. Çok koşma, düşeceksin!.

Ama küçüğün bu lâflara kulak astığı yoktu. Hürriyetinden fedakârlık etmek niyetinde değildi. Bildiğini okuyor ve hiç rahatsız olmuyor. O da bu çocuk gibi yapabilseydi.

Bir aralık Bülent, anasının yanına gitti. Uslu uslu onun yanında durdu. Anası ona bir şeyler fısıldadı. Araba vapuru Kabataştan Üsküdara dönüyor, arkasında yine beyaz bir hürriyet bordelâsı dalgalanıyordu. Yeşilköy treni de:

— Hür-riy-yet!. Hür-riy-yet!..

Diye bağırarak geçti, gitti.

Derken küçük çocuk çemberini çınlataraktan onun önüne geldi. Karşısında durdu: Boynunu bir yana eğip tablo seyreder gibi baktı. Sermet gülümsedi, sordu:

— Senin adın ne Bülent?.

— Öğrenmişsin ya işte!.. Bülent!.

— Kaç yaşındasın?

— Beş!.. Senin adın ne?.

— Benim mi?

— Hım!.

— Sermet.

— Kaç yaşındasın?

— Yirmi dört.

— Ne iş yaparsın?

— Mühendisim.

— Ne mühendisi?

— Elektrik mühendisi. Senin baban neci?

— Benim babam yok!

— Neden?

— Başka anne aldı.

— Ya!.

Sermet göz ucuyla yandaki kanapede oturan genç kadına baktı. Genç, güzel, kıvrak, zarif bir kadındı. O da göz ucuyla onlara bakıyordu.

Bülent sorularına devam etti:

— Sen nerede çalışıyorsun?.

— Serbest çalışıyorum.

— Kaç para kazanıyorsun?

— Ayda beş, altı yüz lira kadar.

— Aferin sana!. Evli misin?.

Çocuğun serbest konuşması Sermedin çok hoşuna gitmişti. Gülerek cevap verdi:

— Hayır, bekârım!. Sen evli misin?.

Bülent kaşlarını çatıp Sermedin yüzüne dik dik baktı:

— Aptal mısın be?!. dedi. Beş yaşında çocuk evli olur mu hiç?!.

Sonra annesine dönüp bağırdı:

— Anne!.. Daha ne soruyum?.

Çalapala

NE DENİR?

Bay eve geldi. Bayanda surat bir karış. Bir zaman bekledi. Sonra dayanamadı, sordu:

— Karıcığım, yine bir şeye canın sıkılmış galiba!. Ne var, ne oldu?

— Ne olacak, hiç?!.

— Hiç için surat edilir mi böyle?

— Tabii ederim... Senin yüzünden çocuk terbiyesiz oldu!.

Baba, köşede oyuncaklarile oynayan beş yaşındaki oğluna bakıp sordu:

— Ne yaptı?.

— Bugün annem gelmişti. Giderken baktım. Kayada hiç ses yok. Ne güle güle, ne yine buyur anneanneciğim, ne şu, ne bu!.

— Eee?!.

— Kaya, dedim, anneannene gireken ne denir? Ne cevap verse beğenirsin?.. Senden duyduklarımı tekrarladı: "Ooh... Çok şükür!...,

Cep DOKTORU

Alfabe sırasile bütün hastalıkların ansiklopedisidir. Bütün hastalıkların tarifi ve tedavi çarelerini bu eserde bulacaksınız.

Fiyatı 200 Kuruştur

Akıl Hocası

Kayseride A. K. :

"Memurum. Aldığım maaş beni idare etmiyor. Memuriuktan ayrılsam iş yapacak sermayem yok. Ne tavsiye edersiniz?,,

CEVAP :

Birinci ikramiyenin isabet etmesini beklemeniz tavsiye olunur.

★

Malatyada N. T. :

"1. Ötedenberi hastayım; hastalık tahsilime mani oldu... Gelecek tahsil senesini de kaybetmemek için ne yapmalıyım?

2. Musikiye hevesim fazla... Fakat bir musiki âleti almak için annemle babamı kandıramıyorum. Onları kandırmanın çaresi?,,

CEVAP :

1. Akıl Hocası, buradan, oradaki hastayı nasıl tedavi eder? Üfürükçü hoca değil ki nefesinin yetişemediği yerlere muskasını yollasın!

2. Hastaları, musiki tedavi eder; fakat çalmak değil, dinlemek suretile.

★

Heybelide S. D. :

"Kurunun yanında yaş da yanar derler... Öyleyse Çam limanında çamlar tutuştuğu halde liman neden tutuşmuyor?,,

CEVAP :

Tutuşmadığı ne malûm? Çamlarda gördüğü manzaralardan limanın da bağrı için için muhakkak tutuşup yanmaktadır!.

★

İzmirde Ş. H. :

"Ablamdan evvel bana kısmet çıktı... Ablamı kızdırıp kıskandırmadan evlenmek için ne yapmalıyım?,,

CEVAP :

Ablanıza: "Bundan sonra ben senin ablanım!,, derseniz gönlünü almış olursunuz...

★

Bağlarbaşında D. M. :

"Tahranda bir papaz çıkmış; resmini taşıyanları hastalıktan koruyormuş... Siz buna ne dersiniz?,,

CEVAP :

Resmini taşıyanları hastalıktan koruyan papazın, ilkönce kendine hayrı dokunurdu da böyle divaneliklere meydan vermezdi!

★

Kayseride C. N. :

"Bizim belediye neden bir Şehir Tiyatrosu kurmuyor?,,

CEVVAP :

Sanat işlerine kapılıp ticaret işlerini yüz üstü bırakmayasınız diye.

★

Antalyada Z. L. :

"Sevdiğim kız pek zayıf. Kendisi ile evlenirsem iyi mi olur, kötü mü?,,

CEVAP :

Zayıflığı asabiyetten ileri geliyorsa kötü olur: size rahat bir nefes aldırmaz... Yok, iştahsızlıktan ileri geliyorsa iyi olur: Mutbak masrafından kurtulursunuz!

★

Anadoluhisarında Ş. K. :

"Avrupaya gitmek istiyorum. Hangi yolu tavsiye edersiniz?,

CEVAP :

Sandalcıya elli kuruş verseydiniz, bana sormaya hacet kalmadan, beş dakikada Anadoluhisarından Rumelihisarına geçerdiniz!

★

Taksimde H. H. :

"Belediyenin imar faaliyetini ne zaman alkışlayacaksınız?,,

CEVAP :

Ne zaman, istimlâk ettiği evleri yıkmadan evvel, onların yerine evler yapmayı düşünür ve bu suretle ev buhranını önlemeye muvaffak olursa...

★

Üsküdarda B. L. :

"Sudan ucuz tabiri ne zamandanberi suya düştü?,,

CEVAP :

Ev sahipleri hava parasını altınla tartmaya başladığındanberi.

Akıl Hocası

— Sen bir dakika hasta olacağına, ben bir sene yatalak olmağa razıyım.

— Gel seni kucaklayayım kocacığım!.

— Fakat ya nezlen sirayet ederse?!..

BABASI YOK!

Dar bir sokaktan geçiyordu.

Sekiz yaşlarında bir çocuk:

— Amca, dedi, bana beş kuruş ver... Karnım aç... Simit alacağım.

Durdu, yüzüne baktı. Söz'erinde garip bir samimiyet vardı. Çocuk ilâve etti:

— Babam yok...

Adam çantasını, ceplerini karıştırdı. Bozuk para bulamayınca çocuğa döndü:

— Ben biraz sonra yine buradan geçeceğim o zaman veririm. olmaz mı? dedi.

Çocuk:

— Olmaz, dedi, o zamana kadar babam da gelir!.

TEHLİKELİ MASKE!

Hakikî bir fen adamı olan muallim (M.) zehirli gazlardan korunma hakkında konferans vermek için köyleri dolaşıyordu.

Yanında taşıdığı bir gaz maskesini, konferans verirken ara sıra başına geçirerek tatbikat yapıyordu.

Yine bir konferans esnasında maskeyi kafasına giymişti. Fakat birdenbire büyük bir telâş ile sıçrayıp tepinmeğe başladı. Başındaki maskeyi çıkarmağa uğraşıyor, bir türlü becerem yordu.

Biraz sonra başkalarının yardımile maske çıktığı zaman kan tere batmış ve sağ yanağının somun gibi şişmiş olduğu görüldü.

Bu hali gören köylüler şaşırdılar.

— Aman bu maske denilen şeyin böyle tehlikeli tarafları da var mı? diyorlardı.

(M.) soluk aldıktan sonra cevap verdi:

— Dikkatsizlik ederseniz elbette var... Maskenin içinde bir eşek arısı varmış!.

PASİF KORUNMA

Hâkim sordu:

— Baksana Recep, sen Bay Alekonun dükkânına girmiş, mahzenine saklanmış, kafayı adam akıllı çekmişsin.

Fitil Recep kendisini şöylece müdafaa etti:

— Benim suçum yok reiz baba, dedi, ihvanlar; ne duruyorsun Fitil, hava hücumlarına karşı talim var, mahzenlere saklanacak, dediler. Ben de ilk önüme gelen mahzene daldım. Ne yapayım reiz baba, can kaygusu bu!

ARKASINI DÖNMÜŞ!

Klübe geldiği zaman pek sinirli idi. Bir arkadaşı:

— Hayrola, dedi, bir şeye mi canın sıkıldı?

Burun kıvırdı:

— Bir kaç terbiyesize çattım, sorma!

— Ne oldu kuzum?. Anlatsana!.

— Canım efendim, bizim bayan kunduracıya lâcivert bir iskarpin ısmarlamış. Bana sen uğra da ayakkabıları al, dedi.

— Ee?.

— Gittim. Bir de ne göreyim? İskarpin diye yaptıkları kepaze bir şey, burnu yok, arkası yok, üstü yok, hattâ inanır mısın ökçesile parmak kadar taban ndan başka bir şey yok. Bir kaç d ri şeridi birbirine dolamışlar, ayakkabı diye yutturmağa çal.ş.yorlar.

— Ne dedin?

— Bu ne biçim ayakkabı!. Halkı soymağa utanmıyor musunuz? dedim!

— Onlar ne dediler?

— Dedim ya terbiyesiz adamlar, sen kadın pabucundan ne anlarsın, gelsin karın alsın, diye söylendiler.

— Sen ne cevap verdin?

— Elin terbiyesizlerine ne denir? Nefretle arkamı döndüm, çıktım dükkândan!.

Arkadaşı eğildi, dostunun arkasına baktı:

— Doğru! dedi. Herif'n attığı tekmenin izi hâlâ arkanda duruyor!.

NASIL KURTULDU?

Berber ansızın çıldırıverm'şti. Beş parmağile müşterinin saçlarını kavrayarak sarmaladı, sonra usturayı zavallının gırtlağına dayayarak bağırdı:

— Gırtlağından mı keseyim, yoksa ensenden mi?

Biçare müşteri, apansız gelen bu felâket karşısında ha öldü, ha ölecekti. Fakat adamcağızın kafasında deliyi şaşırtacak bir fikir şimşek gibi çaktı.

Ve uzatmayalım, müşteri, bıçak altında yanık sesle bir şarkı tutturdu. Bu hal, deli berber'i şaşırtmaya kâfi gelmişti. Elinden ustura düştü ve kend'sini dı arı fırlatarak sesinin bütün hız le âvaz avaz haykırmaya başladı:

— İmdat ümmeti Muhammet!. İçerdeki müşteri aklını kaçırdı.

Ve zavallı berber, b raz sonra kısıkvrak timarhaneyi boyladı.

TRAMVAYDA

Şişliden Fatihe giden tramvay iki adımda bir duruyor, bir kaç dakika sonra yeniden gayrete gelerek koşmaya başlıyor, fakat sekiz, on metre sonra bir şeyle çarpışmış gibi tekrar stop ediyor ve bu sarsıntı yolcuları bi.birine çarpıştırıyordu.

Yaşlıca bir adam arabanın bu halile alay etmeye başladı.

Tramvay idaresi büyüklerinden olduğu anlaşılan birisi tesadüfen aramızda bulunuyordu. Yo cunun bu alayına kızdı ve şunları söyledi:

— Efendim mademki tramvaydan memnun değilsiniz, şimdi aşağı iner ve gideceğiniz yere ayakla gidersiniz.

Yolcu cevap verdi:

— İyi söylüyorsunuz ama, Fatihteki işim saat dörtte, o zamana kadar nerede bekliyeyim?

Acaip bir aile...

KOMİK ROMAN

Yazan: Ta. Ka.

— 19 —

Perdelerin tüllerini, halının çürümüş yerlerini, sedirin örtüsündeki haraplığı meğerse hep tozlar kapatıyormuş.

Cemal, çaresizlikle süpürgeyi Maksudun kafasına atarak hüngür hüngür ağlamağa başlayacak yerde, tuzağa tutulmuş bir aslan gibi kükredi:

— Bana şimdi bir örtü bulacaksın Maksut!.. Söz istemez... Bir örtü... Şu sediri yarı yarıya örtecek bir şey. Bez parçası... İpek çarşaf... Atlas kumaş... İnci, elmas... Paçavra... Ne olursa olsun. Var mı yok mu?

— Var, olmaz mı?

— Nerede?

— Yukarıda.

— Getir.

— Sen de gel. Beğen...

— Kahve fincanı da var mı?

— Ne biçim sual olmaz, olur mu?

— Pek âlâ! Haydi İhsana musluğun yerini göster. İhsan surahiyi, bardağı, fincanları sabunla yıkayacak. Yahut dur, evvelâ örtüyü getirelim.

— Başüstüne. Teyzemden anahtarı alayım.

— Çabuk!.

Maksutta galiba (çabuk) kelimesinin kendisi de, manası da yoktu. İhsanla Cemal, suç ortakları gibi bakıştılar. Bu evde kahve fincanı olabileceğine bile inanmamışlardı. Cemal yavaşça:

— Teyze hanımı gördün mü? diye sordu.

— Gördüm.

— Gördün de bana neden söylemedin?

— Bir kere biliyorsun sanıyordum. Zaten bilmesen de söylenemez ki...

— Neden?

— İnanmazdın da ondan...

— Hakkın var! O nasıl bir mahlûk?

— Efendim, Maksudun dediğine bakılırsa Maksudun annesi lohosa iken ölmüş. Bu ölüm, en küçük kız kardeş olan bu teyze üzerinde pek fena tesir bırakmış. O korku ile evlenmeğe tövbe etmiş.

— Evlenmediğinden mi bu hale gelmiş?

— Tabiî. Birinci sebep evlenmemek. Evlenmeyen adam böyle küçülür. Kadıncağız küçülmüş.

— Sonra...

— Sonra efendim, bir gün bir ihtiyar akraba ile hamama gitmişler. Hamamda ihtiyar kadın kalp sektesinden göbek taşına serilmiş. İşte o gün bugün yıkanmak yok.

— O gün, bugün; yani ne kadar müddet?

— Otuz sene...

— Bereket versin, kadıncağız insanların yüzde doksan yataklarda öldüklerini ya duymamış, ya görmemiş.

— Ne olacak?

— Yatağa da girmezdi.

— Zaten yatağa da girmezmiş.

— İnanılır şeydeği... Gözlerimle görmesem inanmazdım.

— Efendim?

— Maksut yemin etti. Bir kaç çuvalı birbirine dikmiş, sedire diz üstü oturur, başını ot yastığa dayar, çuvalı sırtlar öylece oyurmuş...

— Ekmeği de gördün mü?

— Gördüm.

— O da ilâç. Teyzede, üstünüze şifalar, nefes darlığı var. Bunca doktor ilâcı para etmemiş. Ekmek birebir geliyormuş.

— Kokluyor mu?

— İyi bildin kokluyor.

— Zavallı Berceste...

— Anlayamadım...

— Dur birader, lâfa daldık... Bu ahmak nerede? Yahu! Şimdi gelirler... Maksut!.. Maksut!..

Cemal, haykırarak dışarıya fırladı.

Perdenin arkasından Maksudun boğuk sesi işitildi:

— Geliyorum...

Cemal ayaklarının ucuna basarak yaklaştı. Oğlan tenbih ediyordu:

— Biz şarkı söyleriz, güleriz. Meraklanıp dışarı çıkarsan valaha başımı alır giderim.

— Yavrum, ben gelin hanımı hiç görmeyecek miyim? Benim kızım sayılır.

— Sonra görürsün. Senin onu görmenin ehemmiyeti yok ama, o seni görürse... Olmaz... İşte.. Dediğim gibi...

— Peki... Perdenin kenarından bakarım.

— Bakarsan... Sarı saçlı kıza bak... Sarı saçlı...

— Eksik olma yavrum...

Maksudun çıkacağını anlayarak Cemal geriledi. Kapıdan İhsana seslendi:

— Biz yukarıda iken gelirlerse, aman kardeşim, kapıda oyalama. "Bir dakika lûtfen!„ dersin. İleri geri mahsustan seğirt... Bize usulca haber ver.

Maksut, yirmi otuz anahtarlık bir desteyi çıkırdatarak sofaya çıktı:

— Haydi Cemal! dedi.

Sonradan takılmış tahta kapıyı açtılar. Yukarıdaki sofa da aşağıdaki kadar genişti. Lâ'in şaşılacak şey, hem hasırla, hem halı ile höşeliydi.

Maksut elektriği yaktı:

— Evvelâ örtü mü alacaksın?

— Evet!.. Çabuk olalım.

Oda kapılarından birisini açıtı. İçerisi sandıklarla denklerle dolu idi. Elektrik yanınca Cemal:

— Hay Allah müstahakkını versin! diye bağırdı.

Oradan oraya koştu. Denkleri çekiştirdi. Köşede kat kat, insan boyu yüksekliğinde halılar duruyordu. Ceviz kütüğü gibi bir şeye takıldı. Yol halısı imiş.

— Şunu!.. Şunu çabuk aşağı yuvarla! Diye yere devirdi. Halı varmış ha!.. Bunlar hep halı mı?

— Ne yapacaksın? Halı çok. Bunlar yer halısı. İpek duvar halıları da var.

— Aman Maksut...

— Örtü de şurada... İyi ama kardeş örtüyü ne yapacaksın?

Cemal, hiç cevap vermeden, üstteki halıyı çekti. Açtı. Aşağı odayı baştan başa kaplayacağını anlayınca bir sıçrayışta merdivene yetişti:

— İhsan! İhsan! diye bağırdı.

— Ne var?

— Gel, yetiş... Gel... Kurtulduk. Çok şükür yarabbi!

Maksutla İhsan halıyı aşağıya götürüp odaya serdiler. Sonra yol halısını merdivenden oda kapısına kadar uzattılar.

Bu sırada sedir ve kanape için Cemal üç tane parıl parıl ipek halı ayırdı.

O kadar rahatlamıştı ki etrafına neşeyle, hayretle bakmağa başladı. Burada, üç tane misafir salonu döşeyecek eşya vardı. Üç ayaklı yuvarlak bir masanın üzeri biblolarla dolu idi. Kenara iki tane Çin vazosu bırakılmıştı.

Aşağıdaki odanın bakımsızlıktan çürümüş halini saklamak için bunlardan bir kısmını ayırdı. sedeften yapılma bir yelkenli modeli bulmuştu ki en müşkülpesent bir misafirin bütün dikkatini saatlerce üzerinde tutabilirdi.

Abajurun üzerine sarmak için kırmızı ipekten bir şal buldu. Dolaplara bir göz atmağı da unutmadı. Bir tanesi ağzına kadar Saksonya tabaklarla, kâselerle dolu idi. Önünde kahve, çay, tatlı ve şerbet takımlarına rastladı.

Durdukça duracağını ve işi uzatarak, tıpkı Maksut gibi bu akıl almaz bolluk içinde rezil olacağını anladı. İmdat istedi. Arkadaşları koşunca ayırdıklarını yüklendiler.

Kahve ve şerbet takımlarını Maksut sabunlarken İhsan limon, şeker ve meyve almağa gitti...

Helâya on teneke su döktüler.

* * *

Misafirler gelip gittikten sonra Cemal, kendisini sedire attı.

— Rüya gibi, dedi, yahu, yaşamak bu mudur?

— Sen ne diyorsun?

— Kurtulduğumuza inanamıyorum. Bir de memnun oldular. Hey yarabbi! Senin kız, döşemelerimizi beğendi. Böyle bir eve gelin geleceği için şimdi mesuttur.

— Hakikat! Bu gece hep gülüyordu.

— O gülüyordu. Ya, ben neler çektim...

İhsan lâfı değiştirdi:

— Şaziye hanımın sesini beğendim.

Cemal kalkıp oturdu:

— Ben alçak yürekliliğini daha beğendim. Evin kızı gibi hareket etti. O, yardım etmeseydi, şerbet o kadar güzel olmazdı. Bu gece şansımız varmış.

Maksut, tereddütle sordu:

— Yalnız ben bir şeyi anlayamadım...

Cemal hovardaca müsaade etti:

— Haydi söyle bakalım. Anlayamadığın nokta neresi?

— Biz buralarını neden süpürdük?

— Efendim?

— Öyle ya... O telâş neydi? Şu hale bak. Odam bedestene döndü. Bunlara ne lüzum vardı?

— Ulan... Tövbe estağfurullah.

— Neden kardeşim?

— Yahu! Misafirleri buraya mı alacaktık?

— Ne münasebet! Vay, sen onu düşünmedin mi? Şaziye hanımlara buyur ederdik olur, biterdi.

Cemal, elini alnına vurdu. Müthiş bir öfkeyle gözlerini kıstı:

— Sen bunu daha evvel neden söylemedin? Ben ölüyordum eşek!.. Azkalsın, yüreğime inecekti.

— Söylemeğe bırakmadın ki... Bağırdın.

— Bağırsaydım... Yakamdan tutup anlatmalıydın!

— Olur mu canım!.. Bu kadarcık şeyi mutlak akıl edersin sandım. Vah, vah!

İhsanla Maksut o kadar güldüler ki, tavanının yarısı gök yüzünden ibaret olan odada köpekler de havlamağa başladılar.

Zekâsına pek güvenen Cemalin haline, demek ki, köpekler bile gülüyordu.

Arkadaşlar arasında pek meşhur olan o sözü ilk defa değiştirdi:

— Ben böyle olacak delikanlı değildim!.

Dedi ve ilk defa "müfret mütekellim sıygası„ nı beğenmedi.

SON

YENİ MİZAHÎ ROMANIMIZ

YAZ BULUTU

Bu güne kadar bir çok mizahî romanlarile tanınmış olan Ragıp Şevki "KARİKATÜR„ için yepyeni bir tarzda çok orijinal ve baştan başa neşe ve kahkaha dolu bir roman hazırlamıştır.

YAZ BULUTU

Ayrı bir dünya olan hayallerimizin sarıp doldurduğu, bin bir renkle süslediği, bizi karakterden karaktere soktuğu bir başka mevcudiyet mizin romanıdır

HAFTAYA BAŞLIYORUZ

TÜRK ÇOCUĞUNUN ALTIN KİTABI

Mustafa

ATATÜRKÜN ROMANI

Yazan: Rakım Çalapala

50 RESİM • NEFİS BASKI

Yeni Çıktı

HER KİTAPÇIDA 1 LİRA

YEDİGÜN NEŞRİYATI

TÜRK MEŞHURLARI

ANSİKLOPEDİSİ

Edebiyatta, Sanatta, İlimde, Harpte, Politikada ve her sahada şöhret kazanmış olan TÜRKLERİN HAYATLARI ESERLERİ

YAZAN: İBRAHİM ALÂETTİN GÖVSA

Bu emsalsiz eser 13 fasikülde tamamlanıyor. Şimdiye kadar 11 fasikülü çıktı. Eksik fasikülleriniz varsa idarehanemizden yahut bulunduğunuz şehrin bâyiinden tamamlayınız ve sureti mahsusada imal ettirdiğimiz cilt kapakları ile ciltletiniz.

TÜRK MEŞHURLARI

Her münevverin, her öğretmenin ve her öğrencinin behemehal edinmesi lâzım olan emsalsiz bir eserdir.

YEDİGÜN NEŞRİYATI

KAT'İYEN İHTİYARLAMIYAN KADININ SIRRI

45 yaşında olduğu halde yüzünde hiç bir çizgi, hiçbir buruşuğu yoktur Açık, yumuşak, ve bir genç kızınki gibi kusursuz bir cilt, âdeta bir harika denebilir. Fakat bunun fenni bir izahı vardır.

İşte, bu, Viyana Üniversitesi Profesörü Dr. Stejskal'ın şayanı hayret keşfi olan "Biocel„ in neticesidir. "Biocel„ her yumuşak ve kusursuz cild için elzem olan gençleştirici kıymetli ve tabii unsurdur. Şimdi, pembe renkteki Tokalon kreminde "Biocel„ bulunduğundan, siz uyurken cildinizi besler ve gençleştirir Her sabah kalktığınızda çizgi ve buruşuklukların kaybolduğunu ve biraz daha gençleştiğinizi görürsünüz.

Gündüzleri için de beyaz renkteki (yağsız) Tokalon kremini kullanınız Bu sayede cildinizi tazeler, siyah noktalardan kurtarır ve açık mesamatını sıklaştırır. On yaş daha genç görününüz ve öyle de kalırsınız. Yüzünüzün zayıflamış adalelerine nihayet veriniz Bu çirkin tenden kurtulunuz. Mektepli kız olduğunuz zamanki taze, sıkı yanaklarınızı ve tatlı güzelliğinizi iktisap ediniz. Cildin gıdası olan bu iki muhtelif Tokalon kreminin harikulâde neticelerinden fevkalâde mahzuz kalacaksınız. Aksi takdirde paranız memnuniyetle iade edeceğiz

Büyük KATERİNA

Meşhur Rus imparatoriçesinin fırtınalı ve aşk maceralarile dolu hayatını Hüseyin Cahit Yalçının kaleminden okuyunuz.

Fiyatı 125 kuruştur. Bütün kitapçılarda ve Yedigün bayilerinde bulunur.

Dr. Hafız Cemal

LOKMAN HEKİM

Divanyolu - No. 104.

KARİKATÜR

İDAREHANESİ

İstanbul, Ankara caddesi Acımusluk sokağı No. 7. Telgraf: İstanbul KARİKATÜR. Telefon: 23031.

ABONE ŞARTLARI

Türkiyenin her tarafı için seneliği 750, altı aylığı 275 kuruştur.

Ecnebî memleketler için seneliği 1200, altı aylığı 600 kuruştur.

İdarehaneye gönderilen yazı ve resimler, basılsın basılmasın geri verilmez.

TURAL

KOMPRİMELERİ

Öksürüğe ve Bronşite karş

Sahibi ve U. Neşriyat Müdürü: Sedat S.

Basıldığı yer: Yedigün Matbaası

AYLIK

ANSİKLOPEDİ

KÜTÜPHANENİZİN EN ZENGİN BİR ESERİ OLACAKTIR.

Karikatür

TOMBUL TEYZE MİSSURİ ZIRHLISINI SEYREDİYOR...

Tombul Teyze — Hiç modern erkek değilsin. Amerikalılar böyle selâmlanmaz... Hello... diye selâmlanır!.

T.T. POSTASI

Eyüp: Erdoğan :

S — Teyzeciğim size nisan bir balığı yutturan oldu mu? Ramiz ağabey sizi 535 sayılı Karikatürde neden kart göstermiş? Bir küpeniz kaç kilo gelir?

C — Bize göre balık bulunamadığından yutturan olmadı. O tarihte kocakarı fırtınası esiyordu. Belki yüzüme dokunmuştur. Küpesine göre. Bazan kulağıma küpe olan şeyler var ki bana pek ağır gelmiştir!

Kıbrıs - Lefkoşa: Meraklı :

S — Tombul Teyzeciğim sizin sıska dayı Kıbrısta öğretmenlik yapıyor. Bu mümkün mü?

C — Kocamın diz'min dibinden ayrılması ve derslerini benim rektörlüğüm altında **Karikatür**'den başka yerde vermesi mümkün olmadığına göre hayır!

Aynalıçeşme: Hüseyin Dilek :

S — Tombul Teyzeciğim bugünlerde şehrimize misafir olacak dünyanın en büyük zırhlısı Misuri halk tarafından gezilecekmiş, siz de gidecek misiniz?

C — Tabii, bir büyüğün öteki büyüğe iadei ziyareti lâzımdır!